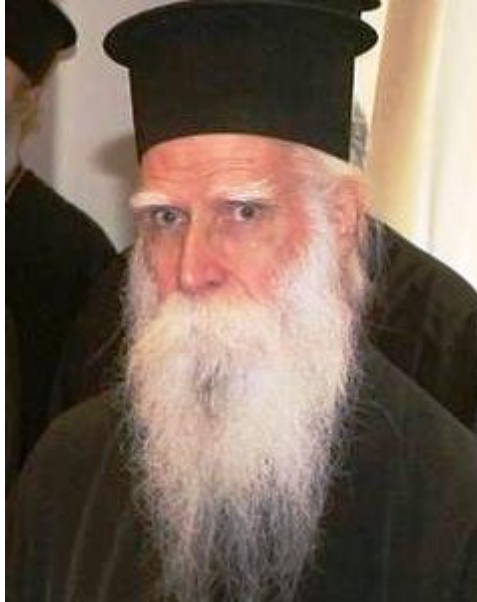
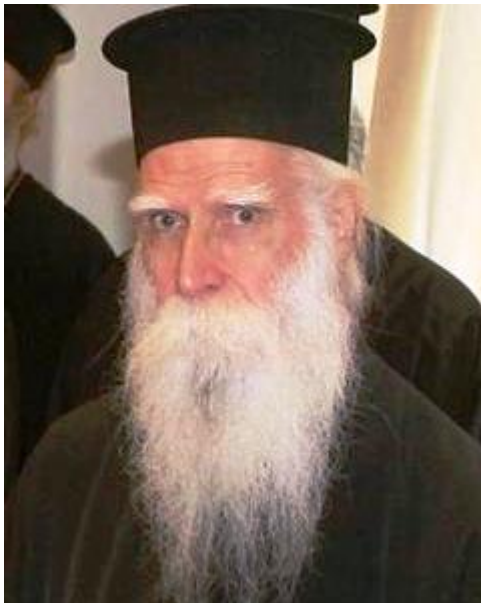

Τί πρόσφερε στην Πρέβεζα ὁ Μελέτιος Καλαμαράς;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Προδημοσίευση μὲ ἀφορμὴ τὸ διετὲς μνημόσυνό του ἀπὸ τὸ ὑπὸ ἔκδοσιν βιβλίο τοῦ ἀρχιμ. Θεοδοσίου Μαρτζούχου γιὰ τὸν Μακαριστὸ Μητροπολίτη Πρεβέζης Μελέτιο.

Κάνοντας περίπατο μία μέρα στὴν πόλη Βαλμὸν τῆς Ἑλβετίας, συνοδεῖα ἐνὸς καλοῦ του φίλου, ὁ γνωστὸς μεγάλος Γερμανοτσέχος ποιητῆς Ράϊνερ Μαρία Ρίλκε (1875-1926), εὕρισκόμενος σχεδὸν στὴν τελευταία φάση τῆς ζωῆς του πάσχοντας

ἀπὸ λευχαιμία, ἀπὸ τὴν ὁποία τελικῶς καὶ πέθανε, συνάντησε μία γηραιὰ γυναίκα ποὺ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη.

-Δώστε μου κάτι γιὰ νὰ μπορέσω ν' ἀγοράσω τὸ ψωμί μου, τοὺς εἶπε.

Ὁ Ρίλκε περπατώντας κρατοῦσε στὰ χέρια του ἓνα ὄμορφο τριαντάφυλλο καὶ τὸ «ἀπολάμβανε» παίζοντάς το στὰ δάχτυλά του. Αὐτονόητα ἔκανε τὴν κίνηση τῆς προσφορᾶς αὐτοῦ τοῦ ὄμορφου λουλουδιοῦ σὲ ἐκείνη τὴν γυναίκα.

-Ὅριστε, κυρία, εἶναι γιὰ σᾶς, τῆς εἶπε.

-Δὲν σοῦ ζήτησε λουλούδια, κραύγασε ἐκνευρισμένος γιὰ τὴν χειρονομία τοῦ φίλου του ὁ συνοδός-φίλος τοῦ Ρίλκε! Νὰ φάει θέλει! Ψωμί δὲν ἔχει, τί νὰ τὸ κάνει τὸ λουλούδι σου...;

Καὶ τότε τὸν διέκοψε διαμαρτυρόμενη ἐκείνη ἡ γηραιὰ κυρία, λέγοντάς του:

-Ὅχι, κύριε, κάνετε λάθος. Μὴ βρίζετε τὸν φίλο σας. Κάνετε λάθος. Ὁ φίλος σας μοῦ ἔκανε πολὺ μεγαλύτερο καλὸ, ἀπὸ τὸ νὰ μοῦ ἔδινε ἓνα νόμισμα γιὰ τὸ ψωμί μου. Μὲ εἶδε καὶ μὲ ἀξιολόγησε, ὄχι σὰν ἓνα ἄδειο στομάχι ἀλλὰ σὰν ἓνα πρόσωπο. Μοῦ ἔδωσε λόγο νὰ ὑπάρχω γιὰ πολλὰς μέρες. Τὸ ψωμί θὰ μὲ συντηροῦσε μόνο γιὰ μία-δυὸ μέρες.

Συναντώντας κανεὶς ἓνα τέτοιο περιστατικό, πλημμυρίζει ἀπὸ ὀδυνηρὰς σκέψεις. Σὲ μία ἐποχὴ σὰν τὴν σημερινή, ποὺ ἡ κοινωνικὴ δραστηριότητα ὑπολογίζεται καθ' ἑαυτὴν καὶ ὄχι σὰν μέγας κόπος ἀγάπης, πῶς μπορεῖς νὰ μὴ σκεφθεῖς καὶ πάλι τὸν μεγάλο Ντοστογιέφσκη νὰ σοῦ φωνάζει μὲ τὸ στόμα τοῦ Ἱεροξεταστῆ του:

«Θὰ δίνεις ψωμί καὶ ὁ ἄνθρωπος θὰ σὲ προσκυνοῦσε, γιατί δὲν ὑπάρχει τίποτα πιὸ ἀδιαφιλονίκητο ἀπὸ τὸ ψωμί, μὰ ἂν ἐκείνη τὴν ἴδια στιγμή καταχοῦσε κανένας τὴν συνείδησή του ἐκτὸς ἀπὸ σένα, ὦ τότε, θὰ ἴφθανε στὸ σημεῖο νὰ πετάξει ἀκόμα καὶ τὸ ψωμί σου καὶ θὰ ἀκολουθοῦσε ἐκεῖνον, ποὺ γοήτευσε τὴν συνείδησή του. Σ' αὐτὸ εἶχες δίκιο. Γιατί τὸ μυστικὸ τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης εἶναι τοῦτο: Δὲν θέλει μονάχα νὰ ζεῖ μὰ καὶ νὰ ξέρει γιατί ζεῖ. Ἄν δὲν ἔχει μία στέρεη γνώση τοῦ σκοποῦ γιὰ τὸν ὁποῖον ζεῖ, ὁ ἄνθρωπος θὰ ἀρνηθεῖ νὰ ζήσει καὶ θὰ προτιμήσει τὴν αὐτοκαταστροφή, ἔστω κι ἂν ὅλα γύρω του εἶναι ψωμιά». (Ἀδελφοὶ Καραμάζωφ σέλ. 108-109 ἔκδ. Γκοβόστη).

«Ἐπese» στὰ θολωμένα νερὰ τῆς Πρέβεζας, τὸν Μάρτιο τοῦ 1980, ἓνας ἄνθρωπος ποὺ στὴν ζωὴ του δέν... χόρτασε τὸ ψωμί. Ἦρθε ὁ πατὴρ Μελέτιος Καλαμαρὰς (ἕστερα ἀπὸ τὴν συγκυρία τοῦ σκανδάλου καὶ μὲ ἀπαίτηση τοῦ μητροπολίτου Κίτρους Βαρνάβα) στὴν Πρέβεζα, νὰ διδάξει στοὺς χριστιανοὺς τῆς τὴν ἀπάντηση

σ' αὐτὴν τὴν πανανθρώπινη ἀγωνία: «Γιατί ζῶ»; Ἔχω τὴν ἐλπίδα μίας μονιμότητας θεϊκῆς ἢ εἶμαι ἕνα «ἄχθος ἀρούρης»;

Ἦρθε σὰν καινούργιος δεσπότης... Ἦρθε ὁμως, ἄραγε, κουβαλώντας ἕνα θεσμικὸ ρόλο ἐκκλησιαστικῆς γραφειοκρατικῆς εὐρυθμίας; Σήμερα πλέον τὸ ξέρουμε σίγουρα: ἦρθε ὡς ἐπίσκοπος, νὰ θεωρεῖ καὶ νὰ φροντίζει τὴν ποιότητα τῆς πορείας τῶν χριστιανῶν του πρὸς τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Πόσοι τὸ κατάλαβαν αὐτό; Κανεὶς δὲν ξέρει...! Ἴσως πολλοί, ἴσως λίγοι! Ὁ σπόρος, ὅσο γερὸς καὶ νὰ ἔναι, χρειάζεται κατάλληλο χωράφι γιὰ νὰ ἐκδιπλώσει τὰ δεδομένα του. Πάντως σίγουρα κάποιοι, πὺ τὸν περίμεναν μὲ τὸν θεσμικὸ ρόλο τοῦ Δεσπότη, δὲν κατάλαβαν, τί συνέβαινε μ' αὐτὸν τὸν περίεργο καλόγερο, καὶ τὸ ἐκφράσανε καὶ ἐντύπως, μετὰ τὴν ἀναχώρησή του γιὰ τὸν Χριστό. Τὰ σχόλια περιττεύουν.

Τριάντα δυὸ χρόνια, μία γενιὰ ὀλόκληρη, δὲν γνώρισε ἄλλον ἐπίσκοπο. «Πατώντας» πάνω σὲ ἀκούσματα ἀρνητικά, γιὰ ἕνα ἄγνωστο σ' αὐτοὺς ἐκκλησιαστικὸ παρελθόν, οἱ ἄνθρωποι κάτω τῶν σαράντα χρόνων ἔβλεπαν μονίμως στοὺς δρόμους μία ἀσκητικὴ φιγούρα νὰ περιδιαβαίνει ἀνάλαφρα τὰ γνωστά τους κατατόπια. Ἔβλεπαν ἕναν χαμογελαστό, εὐπροσῆγορο «παππού», μὲ ἐντυπωσιακὰ μουστάκια, (πὺ κάλυπταν πλήρως τὸ «ἄχρηστο» γιὰ λήψη τροφῆς στόμα του!), νὰ τοὺς χαιρετᾷ ἐγκάρδια καὶ γοητευτικά. Ἔβλεπαν μία ζωντανὴ διδασκαλία ἀπλότητας, καλοσύνης καὶ ἐλευθερίας. Ὅσοι τὸν ἔβλεπαν, τὸν θαύμαζαν ἢ ἀποροῦσαν. Ἴσως καὶ αὐτοί, μαζί μὲ τὸν Σιένγκεβιτς, νὰ ρωτοῦσαν:

Τί μᾶς φέρνεις, ξένε;

Λοιπόν, τί ἔφερε καὶ τί πρόσφερε στὴν πόλη τῆς Πρέβεζας ὁ π. Μελέτιος Καλαμαράς, ἐπίσκοπός της ἀπὸ τὶς 28 Μαρτίου 1980 ἕως τὶς 21 Ἰουνίου 2012; Ὅπως ὁ ἴδιος εἶπε στὸν ἐνθρονιστήριό λόγο του, τὸ πρῶτὸ τῆς Παρασκευῆς τῆς πέμπτης ἐβδομάδος τῶν νηστειῶν τοῦ 1980, εἶχε περιουσία μόνο τὸν Χριστὸ καὶ πρόσφερε στὴν πόλη μόνο τὸν Χριστό. «Εἶμαι ἱερεὺς καὶ τίποτε ἄλλο. Γιατί εἶμαι δούλος τοῦ Χριστοῦ. Οὔτε λιγότερο οὔτε περισσότερο. Οὔτε πιὸ πάνω οὔτε πιὸ κάτω. Οὔτε πιὸ δεξιὰ οὔτε πιὸ ἀριστερά. Οὔτε πιὸ μπροστὰ οὔτε πιὸ πίσω. Εἶμαι ἱερέας καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐργάτης τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ».

Πρόσφερε καὶ κάτι ἀκόμα; Ναί.

Τί;

Τὴν ἀποκατάσταση τῆς ὑπόληψης τῶν ἀξιωματῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Σὲ μία κοινωνία, πὺ ἦταν «κατακουρασμένη» ἀπὸ τὰ κληρικὰ λάθη τόσο, ὥστε ὁ

Δήμαρχος της δημοσίας νὰ ἐκδηλώνει μὲ χυδαῖες χειρονομίες, στὴν ἐμφάνιση κληρικοῦ, τὴν ἀπαρέσκεια καὶ ἀποξένωση τῶν ἀνθρώπων, ἦρθε αὐτὸς (ὁ Μελέτιος Καλαμαράς) κυριολεκτικὰ ὡς «κανόνας πίστεως, εἰκόνα πραότητος καὶ διδάσκαλος ἐγκρατείας».

Μὲ ἀπλότητα καὶ μεθοδικότητα, μὲ σταθερότητα καὶ ἐλευθερία ἀλλὰ καὶ μὲ ρηξικέλευθη συντηρητικότητα, ἔζησε καὶ πορεύθηκε τριάντα καὶ πλέον χρόνια, μαζί μὲ τοὺς κληρικοὺς καὶ τοὺς ὑπόλοιπους χριστιανοὺς τοῦ τόπου. Ταξιδεύοντας (τουλάχιστον τὰ πρῶτα δεκαπέντε χρόνια) μὲ τὰ δημόσια μέσα συγκοινωνίας (ΚΤΕΛ), χωρὶς αὐτοκίνητα πολυτελείας, χωρὶς τὶς ἀφελεῖς ἐκκλησιαστικὲς «μεγαλειότητες τῶν αὐτοκρατορικῶν ἐνδυμασιῶν», δίδασκε μὲ τὸ ἦθος τοῦ τὴν ἠθικὴ τοῦ χριστιανισμοῦ, ποὺ δὲν εἶναι ἓνας στεῖρος μοραλισμὸς, ἀδιέξοδος καὶ ἄχρηστος, ἀλλὰ εἶναι «μόρφωση» τοῦ ἦθους τοῦ Χριστοῦ στὶς ἀξιολογήσεις καὶ στὶς ἐνέργειες τῶν ἀνθρώπων.

Φυσικά, μέσα στὰ τόσα χρόνια, ὑπάρχουν πλεῖστα ὅσα, στὰ ὁποῖα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἀναφερθεῖ καὶ νὰ τὰ ἐπισημάνει. Θεωρῶ, ὅμως, ὅτι ὁ μακάριος πατέρας μας Μελέτιος ἐμφάνισε καὶ «ἐπέβαλε» σὲ ὅλους ἐμᾶς δυὸ καίρια, θεμελιώδη καὶ οὐσιαστικὰ κεφάλαια ἀνθρώπινης ποιότητας καὶ ζωῆς. Μᾶς ἔμαθε μὲ τὸ ἦθος τοῦ τρόπου του καὶ τὴν ὄλη του βιοτῆ: α. ὅτι πάνω ἀπὸ τὴν κοιλιά, ὑπάρχει ἡ καρδιά καὶ β. ὅτι πάνω ἀπὸ τὸ μυαλό, ὑπάρχει ὁ Θεός.

Ἄ) Πάνω ἀπὸ τὴν κοιλιά, ὑπάρχει ἡ καρδιά.

Πάνω ἀπὸ τὴν κοιλιά, ὑπάρχει ἡ καρδιά, ὄχι ὡς βιολογικὴ θέση μέσα στὸν ἀνθρώπινο ὄργανισμό! Αὐτὸ εἶναι τεχνικὸ καὶ ἀδιάφορο. Ὑπάρχει ἡ καρδιά παραπάνω ἀπὸ τὴν κοιλιά, ὡς ποιοτικὴ προτεραιότητα καὶ ἐπιλογή. Οἱ προτεραιότητες καὶ ἡ ἀξιολογικὴ τους κατάταξη φανερώνουν τὰ κριτήρια τοῦ ἀνθρώπου.

Δείχνουν, τί θέλεις, πρῶτα ἀπ' ὅλα, νὰ ἱκανοποιήσεις καὶ νὰ καλύψεις! Θέλεις νὰ «χορτάσεις» τὴν κοιλιά σου ἢ τὴν καρδιά σου; Σὲ νοιάζει, μὲ τί θὰ περάσεις τὴν ἡμέρα σου ἢ πῶς θὰ τὴν περάσεις;

Σὲ μία ἐποχῇ, ποὺ οἱ κατ' ἐνστικτον ἀνάγκες θεωροῦνται ὅροι *sine qua non* γιὰ ἐπιβίωση, στὰ μάτια τῶν σημερινῶν, νὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ περιορίζει τὶς ἀνάγκες του καὶ νὰ ζεῖ μὲ ἐλάχιστα, καὶ τὸ ἀκόμα δυσκολότερο, νὰ εἶναι ἀποδεδεσμευμένος καὶ ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν «σωματικὴ φορολογία» τῆς σεξουαλικότητος, ὄχι ἀπὸ καταφρόνηση ἀλλὰ ἀπὸ θυσιαστικὴ ὑπέρβαση, φαντάζει... ἢ παρανοϊκὸ ἢ θεϊκὸ! Ὁ ἔλεγχος τοῦ διπόλου (παρανοϊκὸ ἢ «θεϊκὸ») γίνεται ἀπὸ τὴν ποιότητα ζωῆς, ποὺ ἐκφράζεται καὶ «βγαίνει» στὴν καθημερινότητα τοῦ ἀνθρώπου, μετὰ ἀπὸ μία

τέτοια ἐπιλογή!

Ὅποιος πλησίαζε καὶ συναναστρεφόταν τὸν Μητροπολίτη Μελέτιο εἶχε νὰ διηγεῖται γιὰ τὴν εὐπροσηγορία, τὴν ἄνεση καὶ τὴν χαρούμενη ἀτμόσφαιρα ποὺ γεννοῦσε ἡ παρουσία του. «Κάθε φορὰ ποὺ ἔσκυβες νὰ πάρεις τὴν εὐχὴ του -ὅποιος καὶ ἂν ἦσουν- ἀγκάλιαζε μὲ τὸ δεξί του χέρι τὸ σκυμμένο σου κεφάλι καὶ τὸ ἀκουμποῦσε πατρικὰ στὸ στῆθος του. Πλημμύριζες καλοσύνη καὶ ἀγάπη Χριστοῦ. Σοῦ μιλοῦσε μὲ τέτοια στοργή, ποὺ ἔνωθες πὼς θὰ ἤθελες νὰ γίνεις καλύτερος γιὰ νὰ τὴν ἀξίζεις» (Β. Ἀργυριάδης: Ὅσο μπορεῖς. ἔκδ. Ἐν Πλω).

Ἡ καρδιὰ τοῦ π. Μελετίου ἔβλεπε μὲ τὴν χαρὰ τῆς καθαρότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας ἀπὸ ἐνδογενεῖς ἐμπαθεῖς καταστάσεις τὸν καθένα καὶ τὸν ἀξιολογοῦσε κατὰ τὴν (κυριολεκτικῶς) «καλὴν του καρδίαν», πράγμα ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ κάνει καὶ λάθη στὶς ἐπιλογές του! Ὅταν τοῦ τὸ λέγαμε, ἀπαντοῦσε: Δὲν πειράζει, ἐλπίζω ὁ Χριστὸς θὰ μὲ καταλάβει. Αὐτὴ εἶναι ἡ καρδιά μου... ἔτσι βλέπω! Πὼς μπορῶ νὰ βλέπω μέ... ὑπόνοιες;!

Ἡ ὄλη του ἡ παρουσία καὶ ὁ σωματότυπός του διαβεβαίωνε, ὅτι γι' αὐτὸν ἡ καρδιὰ τοῦ ἦταν πάνω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ του! Ὅταν, πειράζοντάς τον, τοῦ τὸ λέγαμε, ἀπαντοῦσε ὅτι τὰ φαινόμενα... ἀπατοῦν καὶ ὅτι ἓνα τέτοιο θέμα εἶναι στάση ζωῆς καὶ ὄχι... μεγέθους σώματος! Ὅταν τοῦ λέγαμε, ὅτι αὐτὰ τὰ λέει γιὰ παρηγοριά μας, «θύμωνε» καὶ μᾶς θύμιζε τὸν στάρετς Λεωνίδα τὸν Ρῶσο, ποὺ ἦταν σωματώδης καὶ μᾶς ἔλεγε τὸ ψαλμικόν, ὅτι ἡ καρδιὰ εἶναι... βαθεῖα (ψάλμ.63,7) καὶ γι' αὐτὸ χρειάζεται κανεὶς κόπο γιὰ νὰ τὴν... δεῖ!! Πάντως ἡ τοποθέτησή του καὶ ἡ στάση ζωῆς του ἦταν, ὅτι κόπος χρειάζεται γιὰ καθαρισμό τῆς καρδιάς, ποὺ ὅταν αὐτὸ ἀρχίσει (... ἢ τὸ μετριότερον καθαιρόμενος... Γρ. Θεολόγος), τότε ἡ ἀξιολογικὴ σειρὰ ἀναδεικνύεται αὐτονόητα καὶ ὁ ἄνθρωπος συνειδητοποιεῖ τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ : «δὲν ζεῖ κανεὶς μονάχα μὲ ψωμί» (Λούκ.4,4). Τότε καταλαβαίνει, ὅτι δὲν εἶναι περισσότερο δική του ἡ κοιλιὰ του ἀπὸ τὴν καρδιά του! Ἴσα-ἴσα συνειδητοποιεῖ, ὅτι ἡ καρδιὰ «πεινάει» περισσότερο καὶ ὀδυνηρότερα, ἂν...κάποιος δὲν τὴν χορτάσει!

Ἐλεγε (αὐτὸς ποὺ δὲν εἶχε πολλὰ-πολλὰ μὲ τὴν ποίηση, γιὰ νὰ μὴν ποῦμε, ὅτι μᾶλλον τοῦ ἦταν ἀδιάφορο θέμα) ἓναν στίχο τοῦ ἑβδομοῦ χορικοῦ ἀπὸ τὸν «Βράχο» τοῦ Τ. S. Eliot, ποὺ τὸν εἶχε ἐντυπωσιάσει: «...λαχταρώντας γιὰ ζωὴ πέρ' ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ γιὰ ἔκσταση, ποὺ δὲν τὴν δίνει ἡ σάρκα...» ἐπεξηγώντας, ὅτι ἐπιδίωξη δὲν εἶναι ἡ ἔκσταση ἀλλὰ ἡ συνειδητοποίηση, τοῦ τί μπορεῖ νὰ «δώσει» κάθε τμῆμα τοῦ ἐνιαίου ἑαυτοῦ μας. Καὶ ὅτι, ἂν γίνῃ σύγχυση προτεραιοτήτων, πολὺ περισσότερο ἄρνησή τους, τότε ἡ καρδιὰ καταντᾷ νὰ «ἀπέχει πόρρω» καὶ ἡ κοιλιὰ νὰ εἶναι μόνο «σάρκα» καὶ τότε ὁ Χριστὸς κάνει διαπιστωτικὴ ἀπόφανση τό: «οὐ μὴ καταμείνη τό πνεῦμα μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ τό

εἶναι αὐτοὺς σάρκας» (Γεν.6,3).

B) Πάνω ἀπὸ τὸ μυαλὸ ὑπάρχει ὁ Θεός.

Ἕνας ἄνθρωπος μὲ διανοητικὸ δείκτη εὐφυΐας σχεδὸν σὲ σημεῖο ἰδιοφυΐας, ὅπως ἦταν καὶ εἶχε ὁ μακάριος πατέρας μας Μελέτιος, φυσικὸ εἶναι νὰ ἐπαναλαμβάνει, ὅτι: «δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάνει κάποιος στὴν ζωὴ του συνταγὴ εὐτυχίας τὴν βλακεία καὶ τὸ νὰ μὴ σκέφτεται».

Εἶχε σαφῶς συνειδητοποιήσει καὶ ξεκαθαρίσει, ὅτι τὸ μυαλό, ὅσο μεγάλο καὶ πολὺ καὶ ἂν εἶναι σὲ κάποιον ἄνθρωπο, δὲν φτάνει νὰ λύσει ὅλα τὰ θέματά του. Ὅτι τὸ μυαλὸ ἔχει ἀρμοδιότητα καὶ βεληνεκές, σὲ ὅλα τὰ κτιστὰ καὶ ἀνθρώπινα (ἐπιστήμη-γνώσεις-ἔρευνα-ἀνακαλύψεις), δηλαδὴ μέχρι τὰ ὅρια τοῦ ἀκτίστου!

Ἀπὸ τὸν π. Ἰωὴλ μετέφερε χαραγμένο βαθειὰ μέσα στὸ νοῦ του τὸ φρόνημα οὐσιαστικῆς ταπείνωσης, δηλαδὴ ἀληθοῦς αὐτογνωσίας, ποὺ σημαίνει· πρῶτον, σαφῆ προσδιορισμὸ τοῦ περατοῦ τῶν δυνατοτήτων τοῦ μυαλοῦ, ὅσο πολλὰ καὶ ἂν εἶναι αὐτές, καὶ δεύτερον, σαφῆ ἐπίγνωση τῆς ἀνάγκης «χρηστικοῦ» προσδιορισμοῦ τῶν γνώσεων ποὺ ἀποχτιοῦνται μὲ τὸ μυαλό! Ἔλεγε π.χ., τί νὰ τὸ κάνεις, ὅτι ἔμαθες καὶ ξέρεις, πόσες ρέγκες ἔχει ὁ Ἰνδικὸς Ὠκεανὸς κατὰ εἶδος καὶ γένος; Καλὴ γνώση καί... ἄχρηστη. Σὲ τί θὰ σὲ βοηθήσει ἡ ἀστρονομικὴ γνώση τῆς ἀπόστασης Ἡλίου-Γῆς ἢ τοῦ πλανήτη Δία ἀπὸ τὸν πλανήτη Κρόνο; Ἡ ἡ μοριακὴ δομὴ τῆς κυτταρικῆς μεμβράνης στὰ ἀσπόνδυλα; Πολλές, καλές καὶ, ἐν πολλοῖς, ἄχρηστες γνώσεις.

Ἔχει σημασία νὰ καμαρώνεις γιὰ τὸ μυαλὸ καὶ τὶς γνώσεις σου (συγκρινόμενος μὲ ἄλλους..!), χωρὶς νὰ συνειδητοποιεῖς, ὅπως ἔλεγε καὶ ἡ Simone Weil, ὅτι καμαρώνεις ὅπως καμαρώνει ὁ φυλακισμένος γιὰ τὴν εὐρυχωρία τοῦ κελιοῦ του!!!;

Ρωτοῦσε: Ὑπάρχει ἄλλη γνώση;

Καὶ ἀπαντοῦσε ὁ ἴδιος: Ναί, μία γνώση ὑπερτέρα πάσης γνώσεως!!

Ἡ γνώση τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ. Ἀξία ἔχει τὸ μυαλό, γιατί μᾶς ὁδηγεῖ σ' αὐτὸ τὸ εἶδος γνώσεως. Νὰ μᾶς γνωρίσει ὄχι... λειτουργίες δημιουργημάτων ἀλλὰ τὸν Δημιουργὸ τῶν δημιουργημάτων. Μὲ τὸ μυαλὸ ὁ ἄνθρωπος μαθαίνει, πῶς λειτουργοῦν τὰ κτίσματα· μὲ τὴν ὑπερτέρα γνώση, τὴν πίστη δηλαδή, μαθαίνει τὸ γιατί τῶν κτισμάτων. Ὅχι τὸν λόγο τῶν κτισμάτων ἀλλὰ τὴν γενεσιουργό τους δύναμη καὶ κίνηση. Μαθαίνει γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔφτιαξε τὸν κόσμο. Μαθαίνει γιὰ τὴν ὁμορφιὰ αὐτῆς τῆς ἀγάπης, ποὺ ξεπερνάει λόγους καὶ αἰτίες. Ἡ ὁμορφιὰ δὲν ἔχει «χρησιμότητα» καὶ «λόγο». Ἀπλῶς «φωνάζει». Δηλοποιεῖ τὴν ἀγάπη τοῦ Ἀκτίστου... Κτίστου!

Τὸ μυαλὸ ἔχει αὐτὴ τὴν οὐσιώδη ἀρμοδιότητα καὶ διακονία, τὴν βοήθεια στὸν ἄνθρωπο γιὰ ἐπίγνωση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Τὸ μυαλὸ ρωτάει, γιὰ νὰ βοηθήσει στὴν γέννηση τῆς πίστεως. Ὁ «τοκετός» εἶναι δύσκολος καὶ κάποιες φορὲς γεννιέται... «νεκρός», ὅμως τουλάχιστον δὲν γίνονται... «ἐκτρώσεις»!!

Ἡ πίστη ὑπερβαίνει τὴν ἐρώτηση (μυαλό) ἀλλὰ δὲν τὴν συντρίβει. Ἡ ἐρώτηση κρατᾷ σὲ ἐτοιμότητα τὴν πίστη. Ὁ π. Μελέτιος «ἐνέπαιζε» αὐτοὺς, ποὺ φοβόνταν καὶ δαιμονοποιοῦσαν τὸ μυαλὸ ὡς αἴτιο τῆς ἀθείας. Ἔλεγε: Δὲν σὲ κάνει ἄθεο τὸ μυαλό σου ἀλλὰ... ἡ ἀμυαλιά σου. Δὲν ἔχεις κίνδυνο ἀπὸ τὴ σκέψη ἀλλὰ ἀπὸ τὴν... ἐπιπολαιότητα. Ὑπάρχουν ἀνόητοι ἐπιστήμονες ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀνοητότεροι χριστιανοί. Ἐκεῖνοι (οἱ ἐπιστήμονες) νομίζουν, ὅτι ξέρουν τὰ πάντα (ἄραγε καὶ τὸν λόγο; ἔλεγε), ἐτοῦτοι (οἱ χριστιανοί) νομίζουν τὴν βλακεία ἀρετὴ καὶ φοβοῦνται μὴ μείνουν χωρὶς... ἀρετὲς ἂν ἀρχίσουν νὰ διαβάσουν! Ἀφήστε τους! Δὲν θὰ συναντηθοῦν ποτέ. Ἐμεῖς μακριὰ καὶ ἀπὸ τοὺς δυό.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος, ἔλεγε ὁ μακάριος πατέρας μας, καταλάβει, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πάνω ἀπὸ τὸ μυαλό του, τότε χάνει τὴν μεγάλη ἰδέα ποὺ ἔχει γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ ἀναζητᾷ καὶ βρίσκει (ἂν ψάχνει μὲ ἐπίπονη εἰλικρίνεια) τὸν Θεό. Τότε ὁ ἐπιστήμονας ἀποχτᾷ τὴν ὀξυδέρκεια νὰ «βλέπει», τί δὲν ξέρει, νὰ συνειδητοποιεῖ τὸ εὔρος καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἄγνοιάς του καὶ νὰ «ταπεινώνεται» σὲ πνευματικὴ διαδρομὴ: α. δὲν ξέρω, β. Δημιουργὸς ὑπάρχει, γ. ὁ Χριστὸς εἶναι σωτήρας τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ χριστιανὸς καταλαβαίνει μὲ τὸ μυαλό του, ὅτι ἡ πίστη εἶναι τὸ μυστήριον τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης. Καταλαβαίνει, ὅτι δὲν εἶναι ἡ σκέψη τὸ σπουδαιότερο ἀλλὰ ὅτι ὑπάρχει μία σκέψη ὑπερτέρα κάθε σκέψεως, ἡ ὁποία καὶ νοηματοδοτεῖ τὰ πάντα καὶ εἶναι ἡ ἀπάντηση κάθε ἐρωτήσεως! Ἡ πίστη εἶναι τὸ μόνο οὐσιαστικὸ παράδοξο στὸν κόσμο. Δὲν ἐξαφανίζει τίς ἐρωτήσεις τῆς ἀμφιβολίας ἀλλὰ τίς ὁδηγεῖ στὴν συνειδητοποίηση (ἀπὸ μέρους τους) τῆς σχετικότητάς τους.

Πίστη εἶναι: πραγμάτων ἔλεγχος, οὐ βλεπομένων. Ὁ Βλέπων εἶναι ὁ Χριστός καὶ οἱ κατὰ μετοχὴν του βλέποντες γίνονται ὁδηγοὶ τῶν ἀδελφῶν τους. Ἡ μετοχὴ ξεκινᾷ μὲ τὸ μυαλὸ, ὡς ἀρχικὸ σκαλοπάτι, καὶ «ἐκτινάσσεται» σὲ δυσθεώρητα ὕψη θεωρίας, στὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς καὶ βλεπόμενος παραμένει μυστήριον!

Ὁ μακάριος πατέρας μας Μελέτιος συνειδητοποιοῦσε τὴν συμφορὰ τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος βουλιαγμένος στὸν ὑποκειμενισμό δὲν «μπορεῖ» νὰ δεχτεῖ τίποτε καὶ κανέναν παραπάνω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του. Ἀντίθετα, ὅλη ἡ παρουσία τοῦ Μελετίου, ὁ τρόπος καὶ τὸ κήρυγμά του, ἦταν, ὅτι πάνω ἀπὸ τὸ μυαλὸ (ὑποκειμενισμός) ΕἶΝΑΙ ὁ Θεός, πὺ πρέπει νὰ τὸν βρεῖς ἀρχικὰ μέ... τὸ μυαλό!

Ἐμεῖς σήμερα, στὴν προσευχὴ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ ἐκεῖνον (διετὲς Μνημόσυνόν του), ἄς τοῦ ποῦμε:

Πυξίον Θεοῦ Πνεύματος, θεομακάριστε, ἐδείχθης, Πάτερ, τὰ θεῖα δόγματα ἐγγεγραμμένα φέρων ἐν γνώσει θεϊκῇ· ὣν τῇ ἀναπτύξει κατεφώτισας τοὺς τῇ ἀγνωσίᾳ κινδυνεύοντας· διό ταῖς σαῖς πρεσβείαις, αἴτησαι ἡμῖν πᾶσι τό μέγα ἔλεος.

Πυξίδα (πὺ σημαίνει καὶ πολύτιμο κιβώτιο μὲ θησαυρούς) τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου ἀνεδείχθης, θεομακάριστε Πάτερ, ἔχοντας «γραμμὴν πάνω σου» τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν γνώσιν τοῦ Θεοῦ· μὲ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς θεϊκῆς διδασκαλίας καὶ γνώσης πὺ μᾶς «παρέθεσες» μᾶς κατεφώτισες, ἐμᾶς, πὺ κινδυνεύαμε ἀπὸ ἄγνοια καὶ ἐπιπολαιότητα.

Μὲ τὶς παρακλήσεις σου, ζήτησε ἀπὸ τὸν Χριστὸ γιὰ ὅλους μας τὸ μέγα Του ἔλεος.

Πηγή: agiazoni.gr